

רע"פ 6871/19 - סאמר אבו טאיע נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 6871/19

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: סאמר אבו טאיע

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בעפ"ג 42879-04-19 מיום 16.9.2019, שניתן על ידי סגן הנשיא י' שפסר, השופט ש' בורנשטיין, והשופטת מ' ברק נבו

בשם המבקש: עו"ד מחמוד נעאמנה

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (סגן הנשיא י' שפסר, השופט ש' בורנשטיין, והשופטת מ' ברק נבו) בעפ"ג 42879-04-19 מיום 16.9.2019, בגדרו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום ברמלה (סגן הנשיאה מ' מזרחי) בת"פ 17-08-2866 מיום 7.3.2019.
2. נגד המבקש ו-17 נאשמים נוספים הוגש כתב אישום במסגרת פרשייה של סחר בסמים, אשר נחשפה בעקבות הפעלתו של סוכן משטרתי (להלן: הסוכן).
3. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי ביום 16.5.2017 יצר הסוכן קשר עם המבקש, עמו הייתה לו

היכרות מוקדמת, וביקש לרכוש ממנו סם מסוג קוקאין. לאחר מכן, נפגשו השניים בלוויית "אחר" שהצטרף למבקש (להלן: האחר). המבקש מסר לסוכן 20 גרם של סם מסוג קוקאין, וקיבל מידי סך של 10,200 ש"ח תמורתם.

בהמשך לכך, ביום 1.6.2017 יצר הסוכן קשר בשנית עם המבקש במטרה לרכוש ממנו סם מסוג קוקאין. המבקש והסוכן נפגשו שוב, והמבקש מסר 20 גרם של סם מסוג קוקאין לידי הסוכנתמורה ל-11,500 ש"ח.

4. ביום 11.4.2019 הורשע המבקש, על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של סחר בסם מסוכן לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים המסוכנים).

5. בגזר דינו מיום 7.3.2019, עמד בית משפט השלום על חומרתה של עבירת הסחר בסם מסוכן בכלל ובסם מסוג קוקאין הגורם להשפעות קשות בפרט; על הנפוצות הגבוהה של עבירת הסחר בסמים, והמניעים הכלכליים העומדים ביסודה; ועל המשאבים החקירתיים הרבים שהוקדשו לחשיפת הפרשייה שבבסיס כתב האישום.

לצד זאת, הדגיש בית משפט השלום את העובדה כי כלל הנאשמים בכתב האישום הודו ולא ניהלו משפט, ובכך נחסך זמן שיפוטי רב ויקר.

משבחן את מדיניות הענישה הנוהגת, קבע בית משפט השלום כי מתחם הענישה ההולם ביחס לכל אירוע בודד של סחר בקוקאין בכמויות שבין 9 גרם ל-40 גרם, עומד על עונש מאסר בפועל של 12 עד 40 חודשי מאסר בפועל, וכי "הכלל הוא שיש לצבור את המתחמים ובתוכם לצבור את העונשים והחריג יהיה חפיפה".

בקביעת העונש בתוך המתחם, שקל בית משפט השלום למכור את תסקיר המבחן שהוגש בעניינו, במסגרתו התרשם שירות המבחן כי המבקש הכיר במידה מסוימת בבעייתיות שבמעשיו והביע צער עליהם; שיתף פעולה עם שירות המבחן והביע מוטיבציה לשינוי וכן מסר בדיקת שתן שלא נמצאו בה שרידי סמים.

מנגד, התחשב בית משפט השלום לחומרא בעברו הפלילי של המבקש, הכולל 4 הרשעות קודמות, ובכלל זה הרשעה בעבירה של החזקת סם לצריכה עצמית, והרשעה שבגינה נידון לשנת מאסר אחת לריצוי בפועל.

להשלמת התמונה יצוין, כי קודם לקביעת עונשו של המבקש, דחה בית משפט השלום את טענתו ל"אכיפה בררנית", בכך ש"האחר" שהתלווה אליו באירוע הסחר הראשון לא הועמד לדין למרות שזהותו ידועה למשיבה. זאת, לנוכח עמדת המשיבה כי אף שזהותו ידועה לה – לא נמצאו די ראיות להגשת כתב אישום נגדו.

בסופו של דבר, השית בית משפט השלום על המבקש עונש של 24 חודשי מאסר בפועל; 3 ו-6 חודשימאסרעל-תנאילמשך3שנים, לבליעבורהמבקשעלעבירה לפי פקודת הסמים המסוכנים מסוג עוון או פשע, בהתאמה; קנס על סך 15,000 ש"ח; וחילוט בסך 30,000 ש"ח.

6. ערעור המבקש על גזר דינו נדחה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי מיום 16.9.2019.

בין היתר, נדחתה טענת המבקש, לפיה בית משפט השלום הודיע - מבלי שהדבר נרשם בפרוטוקול - כי בשל ריבוי הנאשמים והאישומים בפרשה "הודאה בטרם הוכחות תזכה הנאשמים בהנחה אוטומטית של 30%", זאת, משנקבע כי אין זכר להבטחה בפרוטוקול, וכיכל שאכן נאמרה הניתן היה לבקש את תיקון הפרוטוקול.

כמו כן, נדחתה טענת המבקש ל"אכיפה בררנית", משנקבע כי לא נעלם מעיני בית משפט השלום כי "האחר" לא הועמד לדין, אלא שמצא הוא לנכון לקבל את עמדת המשיבה שלא היו ראיות מספקות כדי להעמידו לדין.

7. מכאן הבקשה שלפניי, בגדרה חוזר המבקש על טענותיו כפי שנדונו על ידי ערכאות קודמות. בין היתר, נטען כי יש להקל בעונשו בשל "הבטחת" בית משפט השלום, ובשל האכיפה הבררנית בכך ש"האחר" לא הועמד לדין.

8. דין הבקשה להידחות.

9. הלכה היא, כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן אך ורק במקרים חריגים בהם מתעוררת סוגיה עקרונית החורגת מענייניו הפרטי של המבקש, וכן במקרים בהם מתעורר חשש מפני עיוות דין מהותי או אי-צדק שנגרם למבקש.

בפרט, בקשת רשות ערעור על חומרת העונש לא תתקבל אלא במקרים של סטייה מהותית ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים (ראו: רע"פ 2486/19 נאטור נ' מדינת ישראל (11.4.2019)).

עניינו של המבקש אינו נמנה עם מקרים אלו.

10. עיקר טענות המבקש נדונו ונדחו לגופן על ידי שתי ערכאות קודמות, ואין בהן כדי לעורר כל סוגיה עקרונית החורגת מעניינו הפרטי.

11. כמו כן, אין בטענותיו כדי להצביע על עיוות דין מהותי או אי-צדק שנגרם לו.

טענתו בעניין ה"הבטחה" שנתן בית משפט השלום ל"הנחה אוטומטית" של 30% בעונשו שלמי שיודה בכתב האישום, נטענה בעלמא וללא תימוכין בפרוטוקול או במקור חיצוני לו, כגון תצהיר מטעם בא-כוח המבקש או אחרים שלישטו היו עדים לה.

זאת ועוד, ככל שניתנה הבטחה כזו, היה יכולתו של המבקש להגיש בקשה לתיקון הפרוטוקול, כך שתבוא לידי ביטוי בכתובים, אך המבקש לא עשה זאת.

מכל מקום, עיון בגזר דינו של בית משפט השלום מלמד כי נתן ביטוי להודיית המבקש בפתח ההליך המשפטי נגדו.

אשר לטענה בדבר "אכיפה בררנית" שננקטה נגדו, הרי שזו נשקלה כדבעי על ידי בית משפט השלום טרם מתן גזר הדין, ונתקבלה עמדת המשיבה לפיה לא היו ראיות מספקות להעמדת "האחר" לדין. זאת, בשונה ממקרים בהם לא הועמד אדם אחר לדין מפאת כוונת זדון או טעות שנבעה מרשלנות (והשוו: רע"פ 1611/16 מדינת ישראל נ' ורדי(31.8.2018)).

קביעתו זו של בית משפט השלום מבוססת על ממצאי עובדה שאינם מונחים לפני בית משפט זה, ומכל מקום אין זה מדרכה של ערכאת ערעור להתערב בהם.

12. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ' בחשון התש"פ (18.11.2019).

ש ו פ ט